

LUKU 17

Elokuu 1952

Tympäisi polkea aamuhämärissä kirkolle. Annikin suu vääntyi leveään haukotukseen ja hän tunsi olevansa vielä puoliksi unissaan, vaikka oli lorottanut pannusta hellan kulmalta kahvia kuppiin ja hörppinyt hätäisesti ennen lähtöä. Isä ja äiti olivat olleet jo aamulypsyllä. Kärsimys vain sen vuoksi, että kirkkoherra oli saanut päähänsä järjestää kanslian arkistohyllyt uuteen järjestykseen ennen tulevaa piispantarkastusta. Urakka aloitettiin heti aamusta, eikä linja-autolla ennättänyt, saati että olisi saanut nukkua pidempään.

Hengittäessään raikasta ilmaa Annikki tunsi vihdoinkin heräävänsä. Suota lähestyttäessä kostea usva vaappui matalasta männiköstä ja hyväili nilkkoja. Jossain metsän reunassa huhuili pöly.

Annikin päästyä metsäiselle suoralle, takaapäin kuului lähestyvää jyrinää. Samassa kirkas valokiila leikkasi maiseman ja valaisi tietä pitkälle eteenpäin kuin kamarin Jeesus-aulussa. Annikki vilkaisi taakseen ja säpsähti. Korkealta ja maanrajasta osoittavat kirkkaat valot häikäisivät silmiin, oli nostettava kättä otsalle. Olisi voinut kuvitella jonkinlaisen ufon tai avaruusaluksen laskeutuvan vieraalta planeetalta. Annikki oli nähnyt lehdissä kuvia ja lukenut amerikkalaisista ufo-havainnoista. Ne vaikuttivat kiehtovilta. Joskus hän oli kuvitellut kuinka lautasen

sisältä astuisi enkeli, joka tulisi noutamaan hänet maallisesta kurjuudesta. Mutta lähestyvä jyrinä ei kuulunut lautasen muotoisesta aluksesta - takaa lähestyi TVH:n tiekarhu. Annikki hyppäsi pyörän selästä ja väistyi pientareelle odottamaan. Hiekka ja kivet kolahtelivat, lana jyrsi metallihampain tienpintaa kuin kuivunutta rieskaa. Ilmestys näytti jättikokoiselta keltaiselta sudenkorennolta, joita Annikki oli alakouluikäisenä pelännyt.

Hän sulki silmät pölyltä ja odotti, että kone rymistelisi ohi, mutta se pysähtyi puuskuttaen ja jarrut vinkuen aivan lähelle pysytellen kirkkaiden valojen kätöksessä.

Annikki pidatti hengitystään.

Joku istui korkealla ohjaamossa tuijottamassa häntä.

Annikki hyppäsi pyörän selkään ja lähti polkemaan valokiilassa tietä eteenpäin. Päästyään mutkan taakse ja hämärään, hän huokaisi helpotuksesta ja naurahti sitten mielikuvitukselleen. Samalla takaapäin jyrinä voimistui, tiekarhu kaasutti ylämäkeen, valot häikäisivät pian mäenharjanteelta ja kiilautuivat pitkälle metsikköön. Hetken perästä kone porhalsi vauhdilla ohi, laipat ylhäällä, maa jalkojen alla tärisi.

Annikki huokaisi helpotuksesta. Polkiessaan eteenpäin hän kuvitteli jo tulevaa päivää pappilassa. Ajatus päivästä tuntui pimeällä helpottavalta. Olisiko kirkkoherra Saraste leikkisä ja lempeä vai kireä ja kiireinen? Molempia hän oli nähnyt ja oppinut miestä tuntemaan. Ehkä kirkkoherra katsoisi silmiin, koskettaisi kädellään ohimennen...

Päästyään Näresuon kohdalle Annikki hiljensi vauhtia ja tuijotti hämmentyneenä; kirkkaat valot häikäisivät vastakkaisesta suunnasta suoraan kohti, jyrinä lähestyi nyt kirkolta päin. Hän ponnahti taas hätäntyneenä pyörän selästä alas. Samassa metallinen sudenkorento pysähtyi sadan metrin päähän odotta-

maan. Sydän Annikin rinnassa jyskytti. Olisiko pitänyt kääntyä takaisin vai kuvitteliko hän joutavia?

Silloin Korpikylän suunnasta lähestyi auto. Keskitalon nuorempi poika kaahasi tutulla pirssillä tie pöllyten. Annikki huitoi kädellä vimmatusti, auto pysähtyi renkaat rahisten, mutta liukui jonkin matkaa ohi. Auto peruutti kohdalle, poika kumartui ja veivasi ikkunaa auki.

– Otakko mu kyytiin? Annikki kysyi hätäisesti.

– Kirkolleko soot menos? Mikäs siinä. Nostetahan pyörä peräkonttiin ja hyppäät kyytiin.

Annikki istui autossa ja Keskitalon poika painoi jo kaasua, kun tiekarhu lähti tulemaan kohti, ajoi piippu savuten ja valot häikäisten ohi ja jatkoi kohti Korpikylää.

Poika jauhoi purukumia, katsoi Annikiin kulmat kohollaan ja hymyili leveästi.

– Suttako sä Annikki pelekäät?

Tuntui virkistävältä, että koulujen ovet taas aukenivat. Ilman opinhaluisia, joskus uppiniskaisia maalaislapsia ja kollegoitaan, hän olisi tukehtunut pappilan raskaisiin samettiverhoihin ja tyylihuonekaluihin. Hän oli jo pitkään kaivannut happea, ruustina Saraste ajatteli.

Kollegat opettajainhuoneessa olivat seisoneet hieman varpailaan, kun tiesivät papin vaimoksi - ja paljastaneet luokkatietoisuutensa. Mutta edellistalvena lukukauden edetessä olivat osoittautuneet suoriksi ja rehdeiksi ihmisiksi, joistakin oli tullut lähes ystäviä.